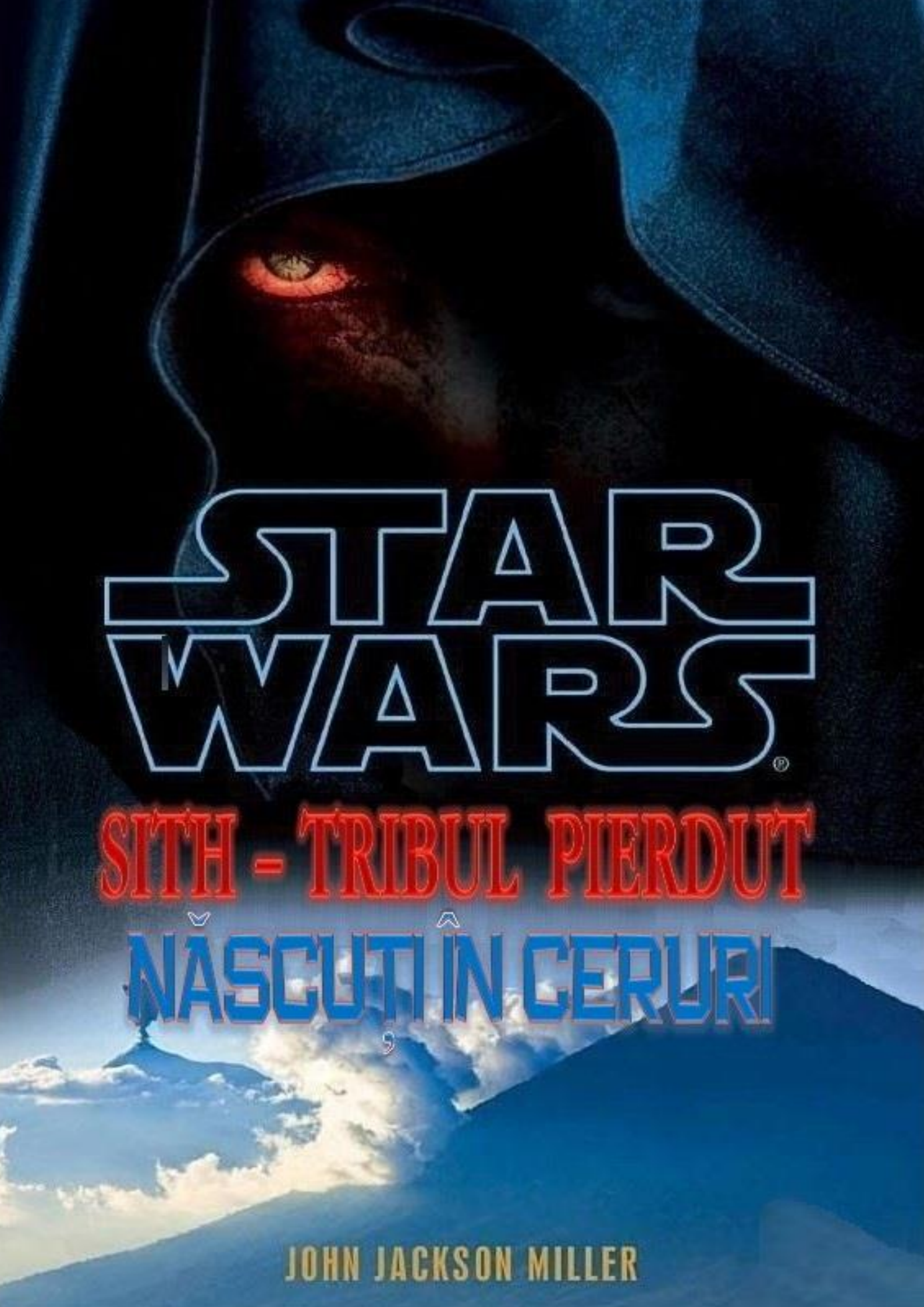
STAR WARS
SITH - TRIBUL PIERDUT
NĂSCUȚI ÎN CERURI
JOHN JACKSON MILLER

JOHN JACKSON MILLER

SITH – TRIBUL PIERDUT

NĂSCUȚI ÎN CERURI

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

John Jackson Miller
Lost Tribe of the Sith - Skyborn
2009

JOHN JACKSON MILLER

John Jackson Miller (n. 12 ianuarie 1968) este autor american de science-fiction, scriitor de benzi desenate şi comentator. Şi-a petrecut întreaga viață cufundat în lumea fanteziei şi a science fiction-ului. Este cunoscut pentru lucrările sale Star Wars, inclusiv bestsellerul Star Wars: Knight Errant, Star Wars: Lost Tribe of the Sith, seria sa de cărți electronice cu peste un milion de descărcări.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Cu 5.000 de ani înainte de Bătălia de la Yavin

— *Eretică!*

— Şi eu mă bucur să te văd, mamă, spuse Adari. Copiii au fost cuminți?

Uşa încă nu se închise complet când copilul mai mic ajunse în brațele lui Adari, împins acolo de Eulyn. Băiatul mai mare al lui Adari intră în cameră, lovind-o. Sub atacul a patru brațe violete, Adari se clătină spre perete, căutând un loc unde să-şi pună marfa nevie. Geanta de pânză se lovi cu zgomot de podeaua de piatră.

— Eretică! Aşa spune unchiul tău că eşti strigată, spuse Eulyn. A fost aici – şi vecinul Wertram, croitorul. Şi soția lui, de asemenea – ea nu părăseşte niciodată coliba, pentru nimic! *Opt oameni* au trecut pe aici astăzi!

— Atunci nu te uita afară, spuse Adari. Şi mai mulți m-au urmat până acasă.

Îl alungă pe copilul mai mare şi încercă să-şi salveze părul argintiu din gura copilului mai mic. Părul scurt nu era o modă printre femeile Keshiri, dar pentru Adari, însemna autoapărare. În ceea ce-l privea pe copilul ei mai mic, nu era niciodată suficient de scurt.

— Tocănița este gata?

— Tocănița?

Eulyn îşi smulse nepotul înapoi, doar pentru a o vedea pe Adari zbughind-o în bucătărie. De supărată, pielea lui Eulyn căpătă o nuanță violetă care aproape că se potrivea cu cea a fiicei sale.

— Eşti îngrijorată pentru cină! Nu ai nicio idee despre ce se întâmplă pe aici, nu-i aşa?

— Este pauză de cină. Am lucrat.

— N-ai lucrat nimic. Ştiu unde ai fost!

Adari se uită în vasul de lut plin cu carne şi legume fierte şi oftă. Bineînțeles că mama ei ştia unde fusese. *Toată lumea* ştia. Adari Vaal, colecționară de roci şi pietre; tânăra văduvă a curajosului călăreț-de-uvak în care se puseseră atâtea speranțe. Adari Vaal, duşmancă a dreptății şi ordinii; mamă absentă şi care mințea copiii altora. Astăzi fusese a treia zi de mărturisiri dinaintea Neshtovarului[1].

Mersese la fel de bine ca şi în celelalte două.

— Ce este acel *sunet*?

— Lovesc casa cu pietre, spuse Adari, întorcându-se cu un bol aburind pe care îl aşează pe masă.

---

[1] Neshtovar – consiliul conducător al izolatei planete Kesh. Renumiți ca fiind buni călăreți ai fiarei zburătoare native numită uvak, Neshtovar deținea o poziție aristocratică pe continentul Keshtah Minor. Pe lângă faptul că erau liderii politici ai regiunii, forța de poliție şi cea mai importantă autoritate religioasă, Neshtovar servea şi ca sistem de comunicare, folosind uvakul pentru a depăşi obstacolele naturale ale regiunii, astfel încât să poată duce ştiri în cele mai îndepărtate colțuri ale marelui continent Keshtah.

Stând mai în spate, smuci uşa din faţă şi privi cum săriră peste prag câteva cadouri din partea comunităţii. Trânti repede uşa. O piatră pestriţă de sub leagănul gol îi atrase privirea. Întinse spre ea un braţ vânjos şi zgâriat.

— Uite una drăguţă, spuse ea. Nu-i de pe-aici.

Se părea că atrăsese lume de peste tot. Va trebui să se uite primprejur, mai târziu. Cine are nevoie de expediţii când are o mulţime furioasă de la care să adune probe? Adari îngenunche şi puse descoperirea în punga care dădea deja pe afară de atâtea pietre de orice formă şi culoare. Zgomotul de deasupra deveni mai puternic. Fiul ei cel mic scânci. Ochii negri uriaşi ai lui Eulyn se măriră şi mai mult de groază.

— Adari, ascultă! spuse ea. Acum lovesc acoperişul!

— De fapt, ăsta e un tunet.

— Este o dovadă, asta este! *Cei Născuţi în Ceruri* te-au părăsit.

— Nu, mamă, este o dovadă că mă *protejează*, spuse Adari, mâncând din picioare. Dacă plouă, gloata nu mai poate da foc casei.

Era destul de improbabil să se întâmple asta – văduva unui Neshtovari era o persoană protejată, deci era puţin probabil să fie ucisă într-o revoltă. Cu toate acestea, nu era nimic în neregulă dacă îi făceai viaţa nenorocită şi cum păcatul ei era împotriva Neshtovarului însuşi, nu i-ar fi oprit nicio autoritate.

De fapt, mici manifestări de genul acesta erau bune pentru ordinea publică.

Adari scoase capul în curtea din spate. Acolo nu erau pietre. Doar uvakul, făcând ceea ce făcuse tot anul: ocupa cea mai mare parte a spaţiului şi era lipsit de miros. Ochii reptilieni de smarald se deschiseră doar cât să-i arunce o privire rea. Aripile lui de piele tresăriră, zgâriind părţile laterale ale ţarcului. Fiara nu era deranjată de ploaia răcoroasă, dar zgomotul de pe stradă îi tulburase somnul regal.

Uvakii fără călăreţi erau toţi leneşi şi cu *purtări* proaste, dar lui Nink nu-i plăcea călăreţul, atunci când avea unul. Era *lucrul* cel mai puţin preferat al lui Adari, dar venea odată cu casa. Într-un fel, casa era a lui.

Pe vremuri, când un Neshtovar – un călăreţ-de-uvak – murea, comunitatea omora, de asemenea, şi familia decedatului. Practica asta dispăruse, poate singura dată când Neshtovarul permisese ca practica să o ia înaintea tradiţiei. Uvakii erau preţioşi, temperamentali şi ataşaţi de călăreţi; dacă erau lăsaţi să se stabilească cu supravieţuitorii călăreţului mort, asta însemna deseori că fiarele era suficient de sănătoase pentru a fi utile pe piaţa reproducătoarelor. Ca să nu mai vorbim, gândi Adari distrată, ce bine era pentru reproducerea *Neshtovarilor*. Călăreţii-de-uvak nu avuseseră vieţi sociale prea grozave atunci când moartea făcea parte din peisaj. Dar de la schimbare, călăreţii deveniseră foarte căutaţi ca parteneri în societatea Keshiri.

Adari nu-l căutase deloc pe Zhari Vaal. Ea era interesată de pietre; dacă te luai după capacitatea lui de conversaţie, Zhari era egalul lor. În nouă ani îi dăduse doi copii idioţi, o descriere care i se părea mai puţin aspră decât aceea de asistaţi maternal. Îi iubea destul de mult, dar nu dădeau semne că ar fi fost mai amabili sau mai inteligenţi decât fusese tatăl lor. Prostia se reproducea cu adevărat. Ea, proastă pentru că nu a fugit; el, ei bine, era Zhari Vaal. *Tânărul călăreţ curajos din Neshtovar pe care se puseseră atâtea speranţe* – asta se spunea despre el – îl maltratase pe Nink de mult prea multe ori. Într-o dimineaţă frumoasă, fiara zburase cu Zhari departe deasupra mare şi îl aruncase fără nicio ceremonie. Adari era sigură că văzuse o urmă de satisfacţie în ochi verzi strălucitori ai creaturii când se întorsese acasă. Nu se înţelesese niciodată cu Nink, dar cel puţin acum avea pentru el un oarecare respect. Când venise vorba de Zhari, uvakul avusese mai mult creier decât ea.

Ştia, nu era doar vina ei. Unirea rezultase din anii de persuasiune ai lui Eulyn, care căutase să îmbunătăţească poziţia viitoare a familiei sale. Doar bărbaţii deveneau călăreţi, dar la Keshiri, proprietatea cobora pe linie maternă; acum Adari şi mama ei aveau un uvak şi casă din lemn de copac vosso, în timp ce vecinii lor încă mai trăiau în colibe de lăstari de arbust hejarbo legaţi laolaltă. Eulyn era încântată – iar Adari se mulţumea să lase copiii în preocuparea lui Eulyn. Adari îşi făcuse

datoria; Keshiri mai avansase cu o generație. Acum putea să se concentreze pe ceea ce era important. Asta, dacă ar lăsa-o *ei* în pace.

— Trebuie să mă întorc, spuse ea, ridicându-l pe fiul ei mai mic de la munca lui de distrugere a mesei. Audierea de după-amiază a durat mult şi se prevede o sesiune de seară fără precedent.

— Ştiam că vei face una ca asta, spuse Eulyn, străpungând cu privirea spatele fiicei sale. Am spus întotdeauna că toate săpăturile alea prin țărână n-o să-ți facă bine. Şi să te cerți cu Neshtovarul! De ce trebuie să ai *tu* întotdeauna *dreptate*?

— Nu ştiu, mamă. Dar este ceva cu care va trebui să învăț să trăiesc, spuse Adari, dându-i copilul mic care făcuse pe el. Îi rămăsese o pată murdară pe tunică – nu mai avea timp să se schimbe. Încearcă să îi faci pe Tona şi pe Finn chiar să doarmă la noapte. Mă voi întoarce.

Deschise uşa cu grijă, descoperind că ploaia izgonise mulțimea. Confortul depăşise credința pe Kesh. Dar pietrele rămăseseră, zeci de *declarații* ironice împrăştiate peste toată veranda. Dacă audierile mai durau mult, nu va mai trebui să facă alte cercetări de teren în sezonul ăsta – tot ce avea nevoie avea să-i fie aruncat pe prag. Poate că ar trebui să-i jignească pe *Cei Născuți în Ceruri* în fiecare an.

* * *

— Vorbeam despre pietrele de flăcări, îi reaminti Adari şefului Neshtovarului.

— *Tu* vorbeai, spuse Izri Dazh. Eu nu accept un astfel de termen.

Călărețul în vârstă şi sfetnicul ezitau pe lângă marginea Cercului Etern, o piață unde o coloană înaltă servea drept cadran solar masiv. Adari se uită în jur. O altă seară superbă, pentru un loc care nu avea altfel de seri. Era la fel în fiecare zi, pe continent: o ploaie scurtă, hotărâtă de după-amiaza, urmată de o briză rece care sufla toată noaptea. Dar acum, jumătate din sat renunțase la distracțiile reale pentru a privi un bărbat chel, fără sânge în el care ținea discursuri vehemente unei tinere femeie.

— Nu *sunt* niciun fel de pietre de flăcări, spuse el, arătând spre o pereche de roci stacojii aflate pe un piedestal de lângă coloana centrală. Văd aici doar pietre normale de pe Kesh, aşa cum ai putea găsi pe orice deal.

Adari tuşi.

— Ai ceva de spus?

— Mai bine nu.

Adari îşi ridică privirea prin poienița nisipoasă – şi apoi în jur, la ascultătorii care se holbau. Ce rost avea? Nimeni nu ar asculta. De ce să-ți înrăutățeşti...

Se uită din nou la Izri. Stafia aia cu pielea vineție deschisă fusese cel care îl elogiase pe Zhari. Avea habar despre ceva? Ce treabă avea Neshtovarul să-i spună *cuiva* ce să gândească, doar pentru faptul că reuşeau să convingă câteva animale leneşe să le ia la plimbări din când în când?

Bine, gândi ea ridicându-se. *Acestea vor fi, cu două mai puține, pietrele pe care le vor putea arunca.* Luă o piatră de la piedestal.

— Am – învățații de pe Kesh au adunat pietre din toate părțile acestui continent. Noi consemnăm ceea ce găsim. Comparăm. Această piatră vine de la poalele Spirei Sessal, de pe coasta de sud.

Mulțimea murmură. Toată lumea cunoştea Spira fumegătoare, care bubuia şi clocotea la marginea civilizație. *Trebuia* să fii nebun să te duci acolo să aduni pietre!

— Spira a creat această piatră, din flăcările pe care le ține înăuntru. Şi asta, spuse Adari, ridicând altă piatră, A fost găsită chiar în afara satului, îngropată în albia râului. Pietrele erau identice. Acum, munții care ne înconjoară platoul nu sunt fumegători – ceea ce noi numim *vulcani* – cel puțin nu acum. Dar faptul că această piatră se află aici sugerează că ar fi putut fi odată. De fapt, tot acest continent ar fi putut fi creat de ei.

— *Eretică!*

— Este aici mama mea?

Adari îşi întinse gâtul, cercetând mulțimea. Cineva chicoti.

Izri îi luă pietrele şi merse de-a lungul marginii publicului.

— Spui pietrele acestea au venit... de *jos,* spuse el, cuvântul oribilul abia scurgându-i-se de pe limbă. Şi au creat tot ce este Kesh.

— Atunci şi acum. Fumegătorii creează tot mai mult teren încontinuu.

— Dar ştii că tot ceea ce este Kesh a venit de la *Cei Născuți în Ceruri,* spuse Izri, îndreptându-şi toiagul în direcția ei. Nimic nu poate renaşte din Kesh!

Ştia; fiecare copil o ştia. *Cei Născuți în Ceruri* erau marile ființe de deasupra, cele mai apropiate de zeități, pe care le avea Kesh. Ei bine, exista ceva mai apropiat: Neshtovar, ca auto-proclamați Fii ai *Celor Născuți în Ceruri*, puteau la fel de bine să fi fost *Cei Născuți în Ceruri* din punctul de vedere al vieții de pe Kesh. Credința Keshiri era pe verticală; înalt însemna puternic. Cei înalți erau veneraţi. Fusese grupul de călăreți-de-uwak al lui Izri, care, cu secole înainte, adusese înțelepciunea marii bătălii a creației de pe vârfurile înalte de pe marginea oceanului. Călărind uvaki colosali de cristal, *Cei Născuți în Ceruri* luptaseră în stele cu *Cealaltă Parte*. Bătălia durase eoni, iar *Cealaltă Parte* îi rănise pe *Cei Născuți în Ceruri* înainte de a fi învinşi. Picăturile de sânge ale *Celor Născuți în Ceruri* căzuseră pe mările negre zbuciumate, formând pământul care născuse poporul Keshiri.

Adari îşi pusese întrebări despre biologia rasei gigantice, cu sânge nisipos – dar Neshtovarul nu avea niciun fel de date despre aşa ceva, exceptând câteva hărți ale continentului Keshtah care arătau de parcă unul dintre copiii ei ar fi revărsat ceva pe ele. Peninsulele cu creste lungi se împrăştiau în toate direcțiile dintr-un grup de platouri, formând linii de coastă şi fiorduri enorme, de multe ori nepracticabile, suficiente pentru ca Keshiri să adune viață marină pentru totdeauna. Mai sus, departe, multele râulețe coborau spre podiş, ajutând fermierii să extragă şi mai mult din solul bogat. Populația Keshiri era atât mare, cât şi bine hrănită.

Despre *Cealaltă Parte*, Adari descoperi că Neshtovarul era total neinteresat. *Ceea ce li s-a opus Cei Născuți în Ceruri* însemna moarte, boală, foc, răzvrătire – nu neapărat în această ordine – atunci când nu lua formă de muritor, în conformitate cu nevoile povestitorului. *Cealaltă Parte* venea „de jos", un alt element în mesajul credinței pe verticală. Şi asta era tot ce putea fi spus. Având în vedere devotamentul bătrânilor față de *Cei Născuți în Ceruri*, Adari era surprinsă că nu loviseră în cine sau ce era *Cealaltă Parte*. Dar atunci, dacă ar fi făcut-o, ar fi venit cu un nume mai bun. Ceea ce nu-l oprea pe Izri să le spună numele în mod repetat, în timp ce râdea de ea.

— Cuvintele tale glorifică *Cealaltă Parte*, Adari Vaal. De aceea eşti aici. Eşti aici pentru că predici...

— Predau!

— ...spunându-le acoliților tăi aceste *minciuni* despre Marea Bătălie!

— Acoliți? Sunt *elevi*! Se uită prin mulțime după chipuri familiare. Elevii ei se ascunseseră cu o zi înainte, când lucrurile se agravaseră, dar unii dintre părinții lor erau aici. Tu, Ori Garran! Ți-ai trimis fiul să învețe pentru că nu era bun la moară. Şi fiica ta, Wertram. Voi toți de aici, din Tahv – credeți că satul va *cădea într-o groapă* pentru că eu le-am vorbit cu copiilor voştri despre nişte *pietre*?

— *S-ar putea foarte bine să se întâmple asta!* Izri îşi apucă toiagul de pe locul lui de pe piedestal şi îl scutură. Pământul acesta este o parte din *Cei* vii *Născuți în Ceruri*. Crezi că ei nu te aud? Când pământul se cutremură, când fumegătorii ard – sunt rămăşițele lor care acționează în concordanță cu dorințele lor. Dorințele lor pe care noi le onorăm şi urâm *Cealaltă Parte*!

Iar asta.

— Ştiu că tu crezi asta, spuse Adari, căutând să vorbească lent şi calm. Nu pretind că ştiu ce forțe acționează lumea...

— Asta este clar!

— ...dar dacă cuvintele dezagreabile ar face lumea să se clatine, Kesh s-ar zgudui de fiecare dată când se ceartă soții cu nevestele! Inspiră adânc. Cu siguranță,

Cei Născuți în Ceruri au treburi mai importante decât să aibă grija propriilor noastre mici dezacorduri. Sunt sigură că este aşa.

Se lăsă tăcerea. Adari se uită în jur. Ochii negri Keshiri, îndreptați mai înainte spre ea, acum priveau în jos sau departe. Îi câştigase pe câțiva, de data asta. Poate nu suficienți pentru a o lăsa să-şi păstreze slujba, dar suficienți pentru ca să poată continua să adune...

Craca-buuuuuum!

Fețele violete se întoarseră spre vest, spre Munții Cetajan. Ieşind în oceanul cunoscut ca *Marea de Flăcări* zonele vestice ofereau satului Tahv unele dintre cele mai frumoase apusuri de soare ale sale – dar acum flăcările veneau dinspre vârful muntelui în sine. Un stâlp de cenuşă înflăcărată ieşea din vârf.

Nu avea sens. Adari îl ajută pe Izri să se ridice.

— Ăla... ăla este un vârf de granit, spuse ea peste ecoul care se diminua. Nu este vulcanic!

— *Acum este!*

Capitolul 2

Piatra era un lucru simplu, dar aşa cum îi spusese bunicul ei: „Prin lucruri simple, ştim lumea." Adari nu se simțise niciodată ruşinată pentru toate acele ore pe care le petrecuse cercetând albiile pârâurilor sau că fusese mult mai interesată de cioburile unei pietre sparte decât de primele cuvinte ale copiilor ei. Ea îi învăța pe ei – dar piatra o învăța pe *ea*.

Acum, datorită unei pietre simple, vedea mai mult ca niciodată din lume – de sus, agățată de spatele larg al lui Nink. Era o poziție puțin probabilă pentru oricare dintre ei, dar fusese în ea cea mai mare parte a nopții şi o parte a zilei. Primul ei zbor cu un uvak. Nu pentru că ar fi avut de ales.

Orele de după explozia de pe munte nu fuseseră atât de rele, gândi ea. Membrii audienței fugiseră la casele lor. Făcu şi ea acelaşi lucru după ce Izri Dazh şi cohortele sale plecaseră împreună, ciorovăindu-se asupra semnelor şi prevestirilor.

În dimineața următoare, însă, starea de spirit a satului se schimbase. Vârful îndepărtat al Cetajanului încă fumega, dar devenise clar că nu reprezenta niciun pericol pentru Tahv sau pentru satele aflate mai jos pe cursul apei. Era sigur pentru toată lumea să iasă afară – în curtea din față a lui Adari – pentru a-şi exprima sentimentele față de cuvintele ei lipsite de credință şi despre adăugirea mocnită de la linia orizontului pe care acestea îl provocaseră. *Cei Născuți în Ceruri chiar ascultau.* Mai era nevoie de altă dovadă? Dacă Keshiri nu puteau să o reducă la tăcere pe Adari Vaal, cel puțin se vor asigura că vocile lor erau mai puternice decât a ei. Făcuseră o treabă bună atunci când Adari îi trimisese pe Eulyn şi pe copii să se refugieze în locuința unchiului ei. Mulțimea din ce în ce mai mare, care încă arunca cu pietre în casă, se despărțise pentru a-i lăsa pe inocenți să treacă. Dar mulțimea rămăsese chiar şi în timpul ploii de după-amiază – şi pe la apus, chiar şi cei din Neshtovar erau afară, cu uvakul lor legat în siguranță departe de mulțime. Până când Izri Dazh urcă scările ca să-i bată la uşă, Adari văzuse deja primele făclii aprinzându-se afară.

Asta fusese suficient pentru ea. Torțele ar fi putut fi pentru a furniza lumină – dar ar fi putut fi şi pentru ceva mai rău. În mod clar depăşise orice formă de protecție care era acordată unei văduve de călăreț-de-uvak. Keshiri nu erau adepți ai violenței, dar nici nu aveau prea multe tipuri de sancțiuni sociale. Gândind că nu arăta ca o mulțime care dorea să o alunge, Adari se întorsese disperată spre propria ei curte din spate şi spre partea cea mai puțin plăcută din moştenirea ei: Nink.

Plecarea ei peste acoperiş îi surprinsese pe cei din față aproape la fel de mult cum o surprinsese pe ea succesul manevrei. Uvakul a fost cel mai surprinzător dintre toți. Cu călărețul mort, era de aşteptat ca Nink să nu mai fie călărit niciodată. Uvakii acceptau călărești noi atât de rar, încât erau prompt eliminați din herghelie.

Deşteptându-se când Adari încerca să se cațere pe spatele său cărnos, Nink ar fi putut face orice, ar fi putut pleca oriunde. Dar el o luă în sus.

Adari îşi petrecu restul acelei nopți alternativ țipând şi evitând urmărirea de către zburătorii Neshtovar. Ultima parte fu uşurată de insistența lui Nink de a zbura mult deasupra oceanului. Acelea fuseseră cele mai rele momente pentru Adari, care cunoştea trecutul animalului. Dar, ceva din partea uvakului, probabil curiozitatea, îl făcu să nu o trimită după mormântul lui Zhari. Chiar înainte de zori, Nink găsi în cele din urmă un culcuş pe partea dinspre mare a unui munte, unde Adari se prăbuşi imediat epuizată. În mod uimitor, când se trezi, uvakul era încă acolo, umplându-şi ciocul cu puținul frunziş care se găsea pe acolo. În mod clar nu mai era atât de atractiv nici pentru Nink să meargă acasă.

Acum, în a doua dimineață de la explozie, Adari văzu că zborul ei de noapte fără direcție o dusese lângă sursa de anxietate. Muntele Cetajan era un lanț de stânci

abrupte care ieşeau din continent – o parte proeminentă a orizontului atunci când era văzută din interior, dar la fel de inaccesibilă ca locurile de pe ţărmul vestic. O expediţie de vânători de roci adusese înapoi puţinele lucruri pe care le ştia Adari despre acest loc – şi asta necesitase un voluntar Neshtovari înţelegător, dispus să zboare o misiune de aducere de eşantioane. Văzând muntele din faţa ei, Adari fu copleşită de dorinţa de a vedea adevărul de sus. Dacă explozia nu era vulcanică, asta putea rezolva problemele dintre ea şi comunitate. Şi dacă muntele devenise brusc vulcanic, era curioasă să vadă şi asta. Care fusese procesul implicat? Sau greşiseră învăţaţii cu privire la alcătuirea muntelui? Adusese călăreţul-de-uvak eşantioane false?

Probabil că asta a fost. Furia lui Adari crescu pe măsură ce se înălţa şi Nink, uvakul îndepărtându-se confortabil de lanţul muntos pentru un zbor de apropiere dinspre ocean. Ar fi poetic, gândi Adari, ca singurul proiect pe care învăţaţii îl încredinţaseră unui Neshtovar să fi dus la informaţii greşite. *Eşantioane Cetajan, pe naiba,* gândi ea. *Idiotul ne-a adus probabil pietre pe care le-a găsit în drumul său!* Tresări şi nu doar de la aerul rece. De ce trebuia să sufere ea pentru colosala lor…

Dintr-o dată apăru sursa coloanei de fum. Adari fu aproape să cadă de pe Nink. Se aşteptase pe jumătate să vadă o caldare deschisă, aburind, ca fumegătorii – *fum* era într-adevăr un nume greşit – văzuse asta în sud. În schimb, văzu o *cochilie* strălucitoare masivă care stătea pe o ridicătură, pe partea dinspre mare a muntelui. Acesta fusese cuvântul care îi veni în minte, chiar dacă dimensiunea era complet greşită: crestele sale ascuţite, încreţite, semănau cu scoicile antice pe care le văzuse apărând de pe fundul mării. Dar cochilia asta avea dimensiunea Cercului Etern!

Şi cochilia asta avea fum – nu abur – care ieşea din mai multe rupturi. Şanţurile grozave săpate în spatele corpului ei arăta că se lovise jos, în unghi. Incendiile din interior erau acum aproape consumate, dar putu să-şi dea seama din amestecul topit că fuseseră mult mai mari la început. Explozia care produsese coloana de fum vizibilă din interiorul continentului trebuie să se fi întâmplat chiar când a aterizat, gândi ea.

A aterizat?

Înainte ca Adari să se poată gândi la acest lucru, atenţia îi fu atrasă de o mişcare. Una dintre deschiderile din cochilie aruncase ceva, ceva care lovi pietrişul de dedesubt şi dispăru într-o alunecare de praf. Îl împinse pe uvak mai aproape. Un fulger de lumină roşiatică apăru în micul nor – şi la capătul fulgerului apăru…

…un barbat.

Bărbatul îşi ridică ochii spre ea. Era palid la faţă, mai deschis la culoare decât cel mai bolnav Keshiri pe care îl văzuse ea vreodată. Şi în mâna stângă avea un baston de lumină roşie strălucitoare de mărimea toiagului lui Izri.

Era în mâna lui – sau făcea parte din mâna lui? Adari intră în panică şi Nink fu de acord cu ea, zburând într-o parte. O corecţie de curs violentă, dar binevenită, îi aduse pe amândoi înapoi deasupra mării. Adari clătină violent din cap şi închise ochii în timp ce Nink găsi aer mai calm. Ce văzuse? Avea forma unui bărbat, da. Părul îi era mai întunecat decât al oricărui alt Keshiri – dar lumina aceea roşie. *Ce era acea lumină?* Şi se mai mişca şi altceva pe munte, ceva ce văzuse cu colţul ochiului. Era cochilia aia vreun fel de cuib?

Înghiţi cu greu, cu gâtul aspru din cauza vântului şi a înălţimii. A fost prea macabru. Misiuni de aducere de eşantioane, anchete Neshtovar – niciuna dintre preocupările ei din trecut nu se potrivea cu ceea ce văzuse. Deschizând ochii, îl aduse pe Nink pe o abordare paralelă cu plaja zimţată. Cochilia uriaşă era cocoţată aproape de capătul unei prăpăstii, mult deasupra. Se va apropia de jos, de data asta, ridicându-se cu grijă până când putea să arunce o privire mai atentă.

Adari îşi dădu seama curând că planul ei, deşi era rezonabil, era complet neadecvat unui călăreţ novice. Nink se încordă, ducând-o pe un traseu spiralat spre vârful, care îi smuci stomacul. Ameţită, se luptă să-şi ţină ochii pe vârful stâncii. Silueta de mai devreme era acolo, fără lumina roşie aprinsă. Dar ţinând altceva…

Ceva şuieră pe lângă ea, coborând cu o viteză atât de mare încât Nink îşi retrase aripile de teamă. Adari alunecă de-a binelea de data aceasta, căzând spre înapoi. Dând din mâini, prinse piciorul cu gheară al uvakului o mână, în coborâre – şi îşi înfăşură disperată celălalt braț în jurul lui.

— *Nink!*

Se chinui să ridice privirea, dar Nink era deja în mişcare, plecând departe de creastă – şi de lucrurile ei ciudate – pe cât de repede îl puteau transporta aripile lui de reptilă. Bălăbănindu-se, văzu că Nink se îndrepta spre siguranța culcuşului lor de mai devreme, aflat mai departe în lanțul muntos. Evident, avusese destule surprize pentru o singură zi. La fel şi ea. Dar cel puțin se obişnuia cu ele.

Sau cel puțin aşa credea ea.

* * *

Cu puțin timp înainte ca soarele să alunece în spatele oceanului vestic, ea privea ultimele fire de fum dispărând de pe vârful muntelui. Adari nu credea că Nink ar putea fi convins să meargă din nou acolo înainte ca burduful ei cu apă să se fi epuizat. Sfecla brekka uscată se dusese deja. Plecase atât de repede încât nu avusese timp să-şi refacă bagajul de expediție.

Acum, stând pe o lespede şi urmărind apusul soarelui, desenă un continent invizibil pe genunchi, întrebându-se cât de departe va trebui să zboare pentru a ajunge la o aşezare care să nu fi auzit de situația ei dificilă. Probabil că nu exista un astfel de loc. Neshtovarii nu erau doar păstrători ai păcii şi legiuitori, erau şi sistemul de comunicații care făcea din marele continent Keshtah o singură lume. Călăreții răspândiseră deja vestea dinspre Tahv către toți călăreții mai în vârstă din fiecare sat. Scăpase, dar libertatea nu era o *salvare* pentru ea.

Deliverance[2]*.*

Cuvântul ajunse la ea purtat de vânt. De fapt nici măcar nu era un cuvânt – nu unul pe care să îl mai fi auzit până acum. Era o combinație ciudată, melodică, de silabe care nu însemna nimic pentru urechea ei. Cu toate acestea, mintea ei îl recunoscu ca pe un concept familiar: *salvare*. Instinctiv, se uită înapoi către vârful misterios, care se cufunda în umbră. Licăreau nişte lumini în întuneric lângă baza lui masivă. Focuri – dar nu incendiile necontrolate care trebuie să fi fost în vârful muntelui. Aceste focuri fuseseră făcute. Adari se ridică în picioare, scăpându-şi burduful cu apă peste margine. Neshtovarul! O vânaseră până aici şi campaseră, iar în dimineața următoare, o vor găsi! Nu vor aştepta să audă ce văzuse ea pe vârful muntelui, nu când îşi agravase crima îndrăznind să zboare pe Nink.

Sufla o adiere spre mare din direcția muntelui. Răcoroasă, calmantă. *Deliverance,* veni din nou cuvântul. Îl urmă un alt sentiment, complex şi energic: *Noi suntem salvarea ta – şi tu eşti a noastră.*

Adari clipi pentru a-şi reține lacrimile nedumerite şi se îndreptă spre uvakul adormit. Vântul crescuse din nou.

Vino la noi.

* * *

Fusese o greşeală să vină aici. Cerul îi spusese să o facă, dar nu părea să fie niciun fel de salvare pe care o ştia Adari. Nasul ei se încreți la duhoare. Văgăuna era întunecată, dar era clar că arsese ceva îngrozitor acolo. Chiar şi gropile sulfuroase din sud nu erau atât de rele. Se uită înapoi la Nink, căscând pe ierburi şi nedorind să o urmeze mai departe. *Animal înțelept.*

Focurile erau în față, printre copaci peste deal. Aerul o mângâie în timp ce se strecura în sus. Indiferent ce ardeau, nu era ceea ce se afla în văgăună.

---

[2] Deliverance – salvare.

În poiana de mai jos, Adari îi văzu: ființe. La fel de multe câte fuseseră la audierea finală, numai că erau adunate în jurul mai multor focuri de tabără. Se gândi din nou la Neshtovarul care o aştepta. Dacă da, atunci sosirea ei pe jos era probabil cea mai bună idee. Se strădui să le distingă vocile în timp ce se apropia. Recunoscu una, dar nu şi cuvintele lui. Se strecură mai aproape...

...şi se împiedică, prăvălindu-se spre un copac. Dând din mâini, Adari se izbi puternic de el, prăbuşindu-se fără suflare la baza lui. Mai multe siluete se repeziră înspre ea din umbre. Încercând să se ridice, îi văzu – trupurile lor erau iluminate nu de focuri, ci de bastoanele de energie roşietică răsărite din mâinile lor, la fel cum mai văzuse înainte. Se împiedică de o rădăcină.

— *Nu!*

Nu lovi deloc pământul. O forță nevăzută o smulse prin labirintul de siluete, depunând-o brusc înaintea celui mai mare foc de tabără. Ridicându-se, cu spatele la flăcări, se uită la fantomele care înaintau. Erau ființe, dar nu ca ea. Nu violete, ci bej, maro, roşii şi multe altele – fiecare culoare, în afară de cea care trebuia să fie. Şi unele fețe nu erau deloc ca a ei. Tentacule minuscule se agitau pe fălcile roşii. O siluetă grasă, care parcă avea lepră, de două ori mai voluminoasă decât restul şi cu o piele ca al lui Nink, stătea în spatele tuturor, mormăind gutural.

Adari țipă – dar ei nu o ascultau. Acum erau în jurul ei, bărbați, femei şi monştri, strigând vorbe de neînțeles. Îşi duse mâinile la urechi. Nu-i folosi la nimic. Cuvintele săpau pe lângă urechi. Săpau direct în mintea ei.

Împunsăturile mentale deveniră cuțite. Adari se clătină. Străinii înaintau fizic şi eteric – împingând, zgâriind, căutând. Valuri de imagini trecură prin mintea ei, a fiilor ei, a casei, a semenilor ei – tor ce era Adari, tot ce era Kesh. Încă mai vedea gurile mişcându-se, dar cacofonia bâzâia acum în capul ei. Cuvinte, cuvinte fără sens...

...care începură cumva să se conecteze cu impresii familiare. Precum cuvântul purtat de briză mai înainte, vocile erau străine, dar simțea sunetele unindu-se în jurul gândurilor raționale.

— *Eşti aici.*

— *Mai sunt şi alții. Mai sunt şi alții.*

— *Adu-i aici.*

— *Du-ne acolo!*

— *Adu-i aici!*

Adari se învârti, sau o făcuse tot Kesh. Deasupra ei, grupul se despărți pentru lăsa să treacă o nouă persoană. Era o femeie. Cu o piele mai închisă la culoare decât a celorlalți, ținea un bebeluş strâns înfăşat într-o cârpă roşie.

Mamă, gândi Adari împotriva asaltului zgomotos. Un semn de speranță. Milă.

— *ADU-I AICI, ADU-I AICI, ADU-I AICI!*

Adari țipă, zvârcolindu-se împotriva ghearelor nevăzute care o zgâriau. Ceilalți se opriră. Femeia cu copilul nu o făcu. Adari se clătină. Crezu că vede aripile nervoase ale lui Nink, zburând pe deasupra capului şi dispărând.

O mână apăru din spate pe umărul mamei, trăgând-o înapoi. Vacarmul se stinse în mintea lui Adari. Ridică ochii pentru a-l vedea pe... *Zhari Vaal*?

Nu, îşi dădu ea seama, în timp ce ochii plini de lacrimi i se focusau. Încă o siluetă îmbrăcată ciudat, dar mică şi îndesată ca şi soțul ei. Şi-l închipuise odată pe Zhari pe fundul mării, cu culoarea lui mov bogată, fiind acum spălăcită. Acest bărbat era mai palid, dar claia sa de păr întunecat şi ochii căprui roşiatici îi dădeau un aspect convingător, de încredere. Îl mai văzuse, pe munte. Îl auzise înainte, purtat de briză.

— *Korsin,* spuse el, simultan în mintea ei şi cu o voce la fel de liniştitoare ca a bunicului ei. Făcu un semn spre sine. Mă numesc Korsin.

Întunericul se strânse în jurul ei.

Capitolul 3

În a treia zi printre noii veniți, Adari învățase să vorbească.

Îşi petrecuse toată prima zi de după întâlnirea terifiantă dormind, dacă acesta era termenul potrivit pentru un somn înfierbântat, de coşmar, întrerupt de scurte perioade de delir. De mai multe ori, deschise ochii doar pentru a-i închide imediat, văzând străinii umblând în jurul ei. Dar aveau grijă de ea, nu o hărțuiau – aşa cum înțelesese în a doua dimineață, când se trezise între o pătură imposibil de moale şi pământul aspru. Noii veniți găsiseră pentru ea un loc retras, uscat, şi câteva siluete stăteau de veghe. Adari băuse apa pe care i-o oferiseră, dar asta nu-i redă vocea. Capul ei încă mai vuia, mintea fiindu-i încă rănită de asaltul anterior. Niciunul dintre cuvintele ei nu-i veni în minte când încercă să vorbească. Uitase cum să vorbească.

Korsin stătea cu ea când îşi aminti în cele din urmă. Îl chemase pe Hestus, o persoană de culoare ruginie, cu o mască strălucitoare care îi acoperea o parte a feței sale cicatrizate de acid. Aproape că părea să facă parte *din* fața lui – diverse bucăți ascunzându-se sub pielea lui. Adari tresărise de teamă, dar Hestus stătuse pur şi simplu calm, ascultând cum Korsin încerca să vorbească cu ea.

Şi au vorbit. În mod ciudat, la început, Hestus intervenea ocazional pentru a repeta un cuvânt nou Keshiri pe care-l spusese ea, urmat de echivalentul limbii sale.

Adari se minunase. Cuvintele Keshiri rostite de Hestus sunau exact cu cele spuse de ea – în propria ei voce, chiar. Korsin îi explicase că „urechea specială” a lui Hestus îi dădea acel talent, ajutându-l să urgenteze schimbul de informații.

Adari fu interesată de acest schimb, dar majoritatea informațiilor au mers în sens invers. A înțeles că oamenii conduşi de Korsin veniseră într-adevăr din cochilia argintie şi că, într-un fel, căzuseră din cer. Era de asemenea clar că, oricât de puternici erau, nu aveau niciun mijloc de a părăsi munte acum, aşa cum era izolat de apă şi terenul impracticabil. Korsin ascultase cu interes când ea vorbi despre Kesh şi Keshiri, despre uvaki şi satele de pe continent. Îi menționase pe *Cei Născuți în Ceruri* o singură dată, înainte de a se opri, aproape jenată. Nu ştia cine erau noii veniți erau, dar se simțea ruşinată să-i aducă în discuție.

Acum, în a treia după-amiază de la sosirea ei, Adari vorbea confortabil cu noii veniți – şi chiar învățase ea însăşi câteva cuvinte în limba lor. Erau despre ceva numit „Sith”, şi despre Korsin că era „om”. Repetă cuvintele.

— Eşti o bună ascultătoare, spuse Korsin, încurajat.

El îi spuse că şi alții lucraseră cu ea în timp ce dormea – nu a spus cum – pentru a încerca să îmbunătățească comunicarea. Acum, ei progresau repede şi nu era tot ceea ce puteau face. Chiar şi fiind suprasolicitată, Adari rămăsese vigilentă.

— Preocuparea noastră imediată, Adari Vaal, este să ajungem pe continent, spuse Korsin, golind o pungă strălucitoare de pulbere într-o ceaşcă, pentru ea.

Nu era hrană sau adăpost suficient pentru oamenii lui aici şi muntele avea prăpăstii abrupte care dădeau către marea de dedesubt. Uvakul ei ar fi putut oferi o cale de ieşire pentru cineva, dar Nink, la fel de fricos față de noii veniți, pe cât era de fauna sălbatică a muntelui, îşi petrecuse ultimele câteva zile sus, departe.

Bând fiertura – era hrănitoare, nu ca tocanița mamei ei, credea ea – Adari se luptă cu problema. Nink *ar putea* veni dacă îl chema, dar numai dacă stătea într-o zonă deschisă, singură. Ar putea zbura spre continent şi să revină cu ajutoare.

— Totuşi, nu pot să iau pe nimeni cu mine.

Nink s-ar putea să nu apară dacă ar fi însoțită şi un călăreț novice nu putea transporta niciodată un pasager.

— Va trebui să merg singură. Dar mă voi întoarce cât de repede voi putea.

— *Ba nu o va face!*

Adari recunoscu vocea chiar înainte să-şi ridice privirea. *Cea care urlase.*

Mama copilului mic veni în viteză spre focul de tabără mocnit.

— Ne va abandona!

Korsin se ridică şi o luă pe femeie deoparte. Adari îi auzi schimbând cuvinte aprinse, necunoscute. Dar pentru a o convinge pe femeie, el rosti câteva cuvinte pe care Adari le recunoscu.

— Noi suntem salvarea ei şi ea este salvarea noastră.

Adari o urmări pe femeie, care încă se uita la ea, de departe.

— Nu mă place.

— Seelah? Korsin ridică din umeri. Este îngrijorată pentru partenerul ei – s-a pierdut la locul accidentului. Şi având copilul, este nerăbdătoare să părăsească muntele. Zâmbi, oferindu-se să o ajute pe Adari să se ridice. Ca mamă, sunt sigur că înțelegi.

Adari înghiți în sec. Nu-şi menționase copiii. Îşi dădu seama că abia dacă se gândise la ei de când ajunsese printre noii veniți. Dând din cap vinovată, îşi dădu seama de altceva: Keshiri s-ar putea să nu o asculte.

Korsin părea neimpresionat – şi netulburat.

— Eşti deşteaptă, Adari. Îi vei face să te asculte. Îi înfăşură uşor umerii cu pătura albastră sub care dormise. Păstrează asta, spuse el. Soarele va apune curând. Ar putea fi o plimbare rece.

Adari se uită în jur. Seelah stătea într-o furie tăcută, neclintită din loc. Ceilalți cu care Korsin îi făcuse cunoştință, îşi priveau conducătorul nervoşi; Ravilan, cel cu tentacule roşii sub maxilar, schimbă o privire îngrijorată cu Hestus. Chiar şi uriaşul Gloyd, care în ciuda aspectului său brutal, era în mod clar cel mai mare aliat al lui Korsin, se mută de pe un picior pe altul neliniştit. Dar nimeni nu o opri să părăsească tabăra. Când o mână puternică o opri la marginea poienii, fu surprinsă să vadă a cui era: a lui Korsin.

— Despre Keshiri, spuse Korsin. Ne-ai spus despre Tahv, satul tău – pare destul de mare. Dar câți Keshiri sunt? Câți Keshiri sunt în total, adică?

— Suntem fără număr, răspunse imediat Adari.

— Ah, spuse Korsin, atitudinea lui înmuindu-se. Vrei să spui că nu au fost niciodată numărați.

— Nu, spuse Adari. Vreau să spun că *nu avem un număr atât de mare.*

Korsin încremeni, strângându-i brațul cu mâna. Ochii lui întunecați, puțin mai mici decât ai unui Keshiri, se concentrară pe pustiul de dincolo. Nu-l mai văzuse niciodată deranjat. Dacă fusese, durase mai puțin de o secundă înainte să păşească înapoi.

— Înainte de a pleca, spuse el, găsind un copac de care să se sprijine, spune-mi ce ştii despre *Cei Născuți în Ceruri.*

* * *

Korsin numise *Omen*[3] nava în care sosise. Cuvântul nu numai că exista în limba keshiri, ci era de multă vreme cuvântul favorit al Neshtovarului. Urmărind ce se întâmpla acum în piața cunoscută sub numele de Cercul Etern, Adari ghici că până şi şefii călăreți-de-uvak îşi dădeau seama de ironie.

Se întorsese la Korsin după o singură zi, la o săptămână întreagă după ce *Omen* se ciocnise de munte – şi în viață. Fusese o chestiune simplă pentru ea să atragă călăreții uvak acolo; imediat ce patrulele o văzură pe ea şi pe Nink, o urmară tot drumul până la muntele Cetajan. Locul fusese scena mai multor surprize în ultima vreme, dar niciuna nu a depăşit momentul în care Neshtovarul a venit peste Adari, care stătea sfidătoare în mijlocul a 240 de susținători care veniseră de sus, aproape fiecare dintre ei semnalându-şi prezența cu o sabie de lumină rubinie

[3] Omen – semn bun, prevestire.

strălucitoare. Ea nu avea niciunul dintre dispozitivele alea ciudate, dar strălucea la fel de bine din mijlocul lor. Adari Vaal, colecționară de roci şi duşman al ordinii, era acum Adari Vaal, descoperitoare şi salvatoare; cea care răspunsese al chemarea muntelui.

Adăugați şi „profet" la asta, gândi ea în timp ce privea zecile de vizitatori – câțiva dintre ei cotonogiți de pe urma calvarului – intrând în Cercul Etern. Au trecut prin mulțimile de Keshiri care priveau tăcute, mulți dintre ei fiind aceiaşi de la uşa ei, cu o săptămână mai înainte. În fața cercului, era prezent tot Neshtovarul din regiune, mai mulți decât văzuse ea vreodată. Trei zile de operațiuni de salvare aeriană aduseseră noii veniți de pe munte, zile în care se dusese vorba departe în interiorul țării. *Cei Născuți în Ceruri* sosiseră pe Kesh.

Niciun alt motiv nu putea explica de ce călăreții îşi luaseră poziții în mod corespunzător, nu în Cercul Etern în sine, ci de-a lungul perimetrului ridicat. Sătenii urmăriseră audierea lui Adari de acolo; acum Neshtovarul o privea pe ea în cerc, mergând în spatele lui Korsin. În spatele lor, vizitatorii intrară pe rând în Cerc, formându-şi propriul lor perimetru interior peste care Neshtovarul se chinuia să vadă. Izri Dazh părea mic, stând sub coloana de trei ori mai mare decât el, care servea drept gnomon pentru cadranul solar. În mod normal, îl făcea să pară mai mare. Nu şi azi. Şchiopătă înainte şi îi salută pe Korsin şi pe ai lui cu cuvinte insipide de laudă înainte să se întoarcă către public. Străduindu-se să vadă peste linia de vizitatori, Izri îşi oficializă declarația. Aceştia *erau Cei Născuți în Ceruri*, spusese el, care au coborât chiar de pe muntele de pe care slugile lor aduseseră legea cu secole mai devreme. Adari ştia că nu era acelaşi munte; poate textele vor fi schimbate mai târziu. Dar Izri ignoră acest detaliu deocamdată. Vizitatorii îşi stabiliseră identitatea spre satisfacția întregului Neshtovar, spusese el.

— Nu i-ai crezut atunci când ți-au levitat bastonul, îi şopti Adari, incapabilă să reziste.

— Asta s-a încheiat când m-au levitat *pe mine,* hârâi Izri în barbă.

Se întoarse să-i vadă pe săteni aplaudând – nu pentru proclamația sa, ci pentru Yaru Korsin, Marele Lord al *Celor Născuți în Ceruri*, care tocmai sărise fizic distanța până în vârful coloanei. Când aplauzele s-au stins în cele din urmă, Korsin rosti cuvintele Keshiri pe care interlocutoarea sa, onorata Adari Vaal, *Fiica a Celor Născuți în Ceruri*, îl învățase în dimineața aceea.

— Noi *am* venit de sus, aşa cum spui, spuse el, cu o voce profundă care fu auzită de toți. Am venit să vizităm pământul care a fost o bucată din noi şi oamenii de pe acel pământ. Şi Kesh ne-a întâmpinat.

Urmară mai multe aclamații.

— Vom fonda… un *templu* pe vârful muntelui descoperirii, continuă el. Vom munci mai multe luni acolo, pentru a avea grijă de vasul care ne-a adus aici şi pentru a comunica cu cerurile. Şi în tot acel timp, ne vom face casă aici, în Tahv, cu copiii noştri – ajutați de Neshtovar, care au fost slujitori atât de buni în lipsa noastră. Ei vor pleca astăzi de aici, zburând spre toate colțurile lui Kesh, pentru a răspândi vestea sosirii noastre şi pentru a găsi artizanii de care avem nevoie.

Vorbi peste aplauze.

— Suntem *Cei Născuți în Ceruri* – şi ne *vom* întoarce la stele!

Urmă un haos fericit. Fiul mai mic al lui Adari, Tona, se zvârcoli în brațele ei. Ea îi spionă pe mama ei şi pe Finn care stăteau într-un loc de onoare, chiar în afara Cercului, strălucind de fericire.

Adari ridică ochii spre Korsin – şi înghiți cu greu.

Totul a fost atât de perfect.

Şi toate au fost atât de greşite.

Capitolul 4

Starea de încântare pe Kesh dură chiar şi după Ziua Mişcării. *Celor Născuți în Ceruri* li se dăduseră casele frumoase ale Neshtovarului în timp ce călăreții erau plecați să răspândească vestea. Pe măsură ce Neshtovarul se întorcea unul câte unul, oaspeții lor îşi declarau calm preferința de a rămâne în casele relativ somptuoase. După ce apelă şi al şaselea călăreț la Izri, bătrânul declară că *toți* călăreții ar trebui să-şi mute familiile în case mai umile, pentru ca *Cei Născuți în Ceruri* să le cunoască devotamentul. Korsin şi Seelah locuiseră în propria casă a lui Izri încă din prima zi. Toată lumea se mută în afară de Adari. Pentru serviciile ei către *Cei Născuți în Ceruri*, i s-a permis să rămână în casa lui Zhari. De asemenea, se ținea aproape de Korsin, pe care îl vedea zilnic în rolul ei neoficial de ambasador şi asistent. Vedea zilnic toate figurile proeminente ale *Celor Născuți în Ceruri*: Gloyd dur dar amabil, care era numit Houk; Hestus, ocupat să-şi îmbunătățească vocabularul Keshiri; Ravilan de culoare ruginie, care părea adesea pierdut, o minoritate în cadrul unei minorități. De asemenea, o vedea pe Seelah, care se instalase în casa generoasă a lui Korsin. Copilul lui Seelah era nepotul lui Korsin, după cum aflase Adari.

Seelah se holba mereu la Adari când era prin preajma lui Korsin. Inclusiv astăzi, când Adari stătea cu el lângă o săpătură de la marginea lanțului Cetajan, de unde se vedea oceanul pe deasupra căruia fugise ea cu o lună în urmă. *Cei Născuți în Ceruri* aveau nevoie de structuri pentru a stabiliza şi proteja *Omen,* dar mai întâi aveau nevoie de o trecere terestră sigură prin peninsulă. Traseul prindea contur cu ajutorul *Celor Născuți în Ceruri* – printre care erau mai mulți mineri – care tăiau bucăți uriaşe de sol cu săbiile lor de lumină.

— Săbiile se vor descurca mai bine atunci când vom recupera câteva dintre cristalele Lignan pentru a le alimenta, spuse Gloyd.

Korsin îi prezentă lui Adari un eşantion de piatră. Granit. Eforturile depuse de ei nu erau pentru ea, desigur, dar ea se întrebase mereu ce era dedesubt. Acum ştia.

— Până la urmă ai avut dreptate, spuse Korsin, privind-o cum studia piatra.

Nu îi vorbise despre conflictul ei cu Neshtovarul, dar fusese nerăbdătoare să-şi confirme teoriile cu cineva care ştia. Vulcanii *chiar* formau terenuri noi. Iar munții lanțului Cetajan nu erau vulcani – deşi granitul provenea din magmă, îi spuseră ei, se formase mult sub pământ în decursul eonilor. Acesta era motivul pentru care rocile de granit arătau diferit de pietrele de flăcări.

— Nu înțeleg jumătate din ceea ce îmi spun minerii, spuse Korsin, dar ei spun că i-ai putea ajuta cu uşurință – dacă nu m-ai ajuta pe mine.

Korsin începu să vorbească cu Gloyd despre următorul lor proiect, săpături pentru a găsi metalele necesare reparării navei. Adari tocmai voia să intervină când o văzu pe Seelah trecând pe acolo. Adari tresări în timp ce femeia dispărea din vedere. Ce îi făcuse Adari pentru a câştiga o asemenea ură?

Nu se uită fix la mine, îşi dădu seama Adari. *Se uită fix la Korsin.*

— Te-am văzut, şopti Adari către Korsin.

— Ce?

— Te-am văzut pe munte, în ziua aceea. Ai aruncat ceva peste margine.

Korsin se întoarse de la munca sa. Făcu un gest şi Gloyd se îndepărtă.

— Te-am văzut aruncând ceva, spuse Adari înghițind cu greu.

Se uită la oceanul care se prăbuşea peste stânci.

— Nu ştiam ce – până nu m-ai trimis să mă întorc în sat.

Korsin păşi cu grijă spre ea. Adari nu se putea opri din vorbă.

— Am zburat acolo, Korsin. L-am văzut jos, pe pietre. Era un bărbat ca tine, spuse ea.

— Ca mine? pufni Korsin. Este… el este încă acolo?

Ea clătină din cap.

— L-am întors ca să-l privesc, spuse ea. Marea l-a măturat.

Korsin era de aceeaşi înălțime cu ea, dar pe măsură ce ea se micşora, el se mărea.

— Ai văzut asta – şi totuşi ai adus Neshtovarul să ne găsească.

Adari încremeni, neputând răspunde. Se uită la stânci, mult mai jos, care arătau la fel ca cele de sus de pe munte. Korsin întinse mâna spre ea, ca făcuse înainte…

…şi apoi o retrase. Vocea i se înmuie.

— Semenii tăi s-au întors împotriva ta pentru a-şi proteja societatea. Ai fost un pericol pentru ei?

De unde ştia? Adari ridică ochii spre Korsin. Arăta tot mai puțin ca Zhari.

— Am crezut în ceva în care ei nu credeau.

Korsin zâmbi şi o luă uşor de mână.

— E o luptă cu care oamenii mei sunt familiarizați. Omul acela pe care l-ai văzut – era un pericol pentru societatea *noastră*.

— Dar era *fratele* tău.

Strânsoarea lui Korsin se accentuă o clipă înainte să-i dea drumul de tot.

— *Eşti* o bună ascultătoare, spuse el, îndreptându-se. Asta nu ar fi fost greu de aflat. Da, era fratele meu. Dar era un pericol – şi aveam destule pericole când ne-ai găsit, spuse el. Se uită adânc în ochii ei. Şi cred că ştii câte ceva despre asta, Adari. Aceeaşi mare ți-a luat şi ție ceva. Nu-i aşa?

Gura lui Adari se deschise. *Cum?* Zhari murise acolo, dar Neshtovarul nu i-ar fi spus-o niciodată lui Korsin. Să vorbească despre căderea unui călăreț, încălca cel mai mare tabu: căderea fusese revendicată de *Cealaltă Parte*. Nimeni nu văzuse cum se întâmplase, cu excepția lui Nink – *şi a Celor Născuți în Ceruri, care vedeau totul.* Korsin fie putea citi mințile, fie era cine spunea că este. Abia fu în stare să rostească cuvintele.

— Este… nu este la fel. *L-ai* împins pe acel bărbat. Eu nu am avut nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat cu…

— Bineînțeles că nu ai avut. Accidentele se întâmplă. Dar nu te-a deranjat că a murit, spuse el. Pot vedea asta în tine, Adari. A fost un pericol pentru tine – pentru persoana care devii. Sprâncenele stufoase ale lui Korsin se ridicară. Te bucuri că a murit.

Adari închise ochii. Punându-şi brațul în jurul umărului ei, Korsin o întoarse spre soare.

— Este în regulă, Adari. Printre Sith, nu este o ruşine aşa ceva. Nu ai fi fost niciodată ceea ce eşti astăzi, cu el ținându-te la respect. Aşa cum nu ai fi fost niciodată ceea ce vei deveni cu *Izri Dazh* ținându-te la respect.

La acest nume, ochii lui Adari se deschiseră. Lumina soarelui o orbea, dar Korsin nu o lăsă să se întoarcă.

— Ți-a fost frică de noi, spuse el, şi ți-a fost frică când ai văzut trupul. Ştiai că puteam muri pe munte dacă nu ai fi adus ajutor. Totuşi, ai adus oricum Neshtovarul – pentru că ai crezut că noi te-am putea ajuta împotriva lor.

O eliberă. Adari se uită în gol la soare încă o clipă înainte de a privi în altă parte. În spatele ei, Korsin îi vorbi pe tonul liniştit pe care îl folosise atunci când vocea lui ajunsese pentru prima oară la ea, purtată de vânt.

— Ajutându-ne să interacționăm cu Keshiri nu înseamnă doar că ne ajuți pe *noi,* Adari. Vei învăța lucruri despre lumea ta pe care nu ți le-ai fi imaginat niciodată. Întoarse piatra din mâna ei. Nu ştiu cât timp vom fi aici, dar îți promit că vei învăța mai multe în următoarele luni decât ai făcut-o în întreaga ta viață. Decât *oricare* dintre Keshiri.

Adari se cutremură.

— Ce – ce vrei…

— Un lucru simplu. Uită ce ai văzut în ziua aceea.

* * *

Korsin îşi respectă cuvântul. În primele ei luni cu *Cei Născuți în Ceruri*, Adari învață multe despre lumea ei. Dar învață, de asemenea, unele lucruri despre locurile de unde *veniseră* ei şi despre *cine* erau. Era o bună ascultătoare. *Prin lucruri simple, cunoaştem lumea.*

Cei din Sith, precum Korsin, erau ființele de sus pe care ea le negase – dar nu erau zeii din legendele Keshiri. Nu chiar. Aveau puteri uimitoare şi poate că trăiau în stele. Dar nu sângerau nisip şi nu erau perfecte. Se certau. Invidiau. Ucideau.

Cei din Sith puteau citi minți, într-o anumită măsură. Korsin folosise asta pentru a o chema în ajutor după ce o văzuse în aer. Dar nu erau atotştiutori. Aflase asta printr-un experiment simplu, pe furiş, care îl implică pe Ravilan. Îi sugerase să viziteze un restaurant aflat adânc în cartierul cel mai aglomerat al lui Tahv. El se duesese, pierzându-se prin cartier după cum făcuse şi ea, adesea. Puterile de percepție ale celor din Sith erau uimitoare, dar totuşi mai aveau nevoie de informații de la alții. Ea încercă să le ofere aceste informații, însoțindu-l pe Korsin în multe locuri de muncă, majoritatea având muncitori Keshiri joviali. *Cei Născuți în Ceruri* erau suficient de perfecți pentru Keshiri – şi suficient de perfecți pentru ea.

Yaru Korsin era la fel de departe de Zhari Vaal la nivel intelectual cum era şi ea față de pietre, şi atâta timp cât învăța să evite ochii lui Seelah – o altă văduvă a unui om căzut – se putea aştepta să învețe foarte multe.

La fel cum avansau cunoştințele sale, şi credința lui Izri era în continuare glorificată. Ea găsea puțină bucurie în asta, în afară de chicotelile ocazionale pentru că avea un rol mai important decât al lui. Ea era *Descoperitoarea*, de care societatea Keshiri îşi va aminti mereu. Nimeni nu îşi va aminti de Izri.

Privind cum se construieşte o altă carieră, ea se întreba cum va arăta acea societate. Ea ştia ceva ce Sithul nu ştia: vor rămâne aici mult timp. Îi menționase asta, o dată, unui miner, care o contrazisese cu promptitudine, considerând că era o neştiutoare locală.

Dar ea ştia. Metalele căutate de cei din Sith nu erau în solul Kesh. Învățații scotociseră fiecare parte a continentului. Înregistraseră ce găsiseră. Dacă substanțele pe care oamenii lui Korsin le doreau se ascundeau departe sub suprafață, ar fi fost nevoie de timp pentru a le găsi – *mult* mai mult timp.

Cei din Sith aveau timp.

Ce va avea Keshiri? se întrebă ea.

SFÂRŞIT

UNIVERSUL STAR WARS
ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetățenii bine şi cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii şi îşi trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspațiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generații după generații şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniştiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență şi mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus

această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns

la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă

la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.